

přečtením výsledku porady vrchním porotcem, byla bezprostředně po té následujícím přečtením otázek a výroku porotců k jedné každé z nich zapisovatelem u přítomnosti všech porotců napravena, ježto porotcům dodatečně poskytnuta byla zákonem vyžadovaná příležitost, by případný chybný údaj postřehli a naň upozornili. Budiž proto pro daný případ ještě poukázáno na okolnost, že veškeré otázky porotcům byly jimi zodpověděny více než dvoutřetinovou většinou. Již tím bylo nebezpečí, že při pouhém označení čísla otázky a přečtení poměru hlasů, jimiž byla kladně zodpověděna, nějaké nedorozumění přítomnými porotci mohlo zůstatí nepovšimnutým, zmenšeno na minimum. Také ani po prvním, ani po druhém, úplném, přečtení žádný z přítomných porotců námitek neučinil. Tvzení zmateční stížnosti, že některý z porotců postupu přelíčení nevěnoval náležitou pozornost, případně, že snad i usnul, nemá opory ve spisech. Naopak potvrzuje soud v předkládací zprávě výslovně, že tvrzení to neodpovídá pravdě, alespoň nebyla tvrzená okolnost ani soudem ani státním zástupcem pozorována, naopak, za celého řízení věnovali porotci průvodnímu řízení velkou pozornost a kladli četné otázky a jich porada trvala asi hodinu. Ostatně nejde též o pozornost při líčení samém, nýbrž při událostech, sběhších se po návratu porotců do soudní síně, kteréhožto období se tvrzení stížnosti ani týkati nemůže. Možno proto bezpečně tvrditi, že vytýkaná formelní vada řízení nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovanému nepříznivým.

Čís. 2004.

Svědci mohou býti vyslýcháni jen o skutečnostech (konkretním jednání a počínání), nikoliv o svém úsudku (§§ 167, 222, 254 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm I 289/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku porotního soudu v Plzni ze dne 18. března 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 5 Šu 344 tr. ř. z té příčiny, že zamítnut byl porotním soudem návrh obhajoby při hlavním přelíčení na výslech tří svědkyň a manžela obžalované o tom, že obžalovaná jest nepřičetnou, a na vyžádání posudku lékařské fakulty o přičetnosti obžalované. Stížnost jest bezdůvodna. Po formální stránce dlužno zdůrazniti, že závaznost a opodstatněnost důkazního návrhu lze zrušovacímu soudu posuzovati jen podle znění a obsahu, jak jsou vyznačeny v protokole o hlavním přelíčení. Pokud jde o navrhovaný důkaz svědky, zněl návrh pouze tak, jak uvedeno. Dotazování v naznačeném smyslu nemohlo však býti činěno předmětem důkazu svědeckého, po-

něvadž svědci nebyli vedeni o skutečnostech vnějšího života, které svými smyslu postřehli, pozorovali nebo zvěděli (§§y 167, 222, 254 a j. tr. ř.), nýbrž měli býti v pravdě tázání po svém úsudku o tom, zda považují obžalovanou za duševně chorou; takovýto úsudek jakožto výsledek činnosti logické a uvažovací a tudíž jakožto vnitřní jev duševních úkonů je však co do správnosti nekontrolovatelným. Svědci mohli býti proto vyslýcháni jen o skutečnostech, tedy o konkrétním jednání a počínání obžalované, v němž by se projevovaly abnormálnosti, ať v myšlení nebo chování se. Takovýmito skutečnostmi však obhajoba svůj důkazní návrh nedoložila, a, dohání-li to teprve ve zmateční stížnosti, je to opozděno a nelze k tomu jakožto k nepřipustným novotám přihlížeti.

Čís. 2005.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Předmětem přečinu §u 1 zákona mohou býti pouze věci, které jsou v době exekuce vlastnictvím exekutovým a vyloučeny nejsou z exekuce (§ 37 a 39 ex. ř.).

Odstranění věcí ve vlastnictví exekutově nejsoucích, nebo exekuci nepodléhajících (§ 250 ex. ř.), nebo z exekuce vyloučených (§ 251 ex. ř.), které byly zabaveny pouze proto, že v den exekuce byly v moci dlužníkově, jest přestupkem §u 3 zákona. Odstraněním věcí není jich přestěhování.

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm I 342/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 12. března 1925, kterým byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Předmětem přečinu §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. o maření exekuce mohou býti pouze věci, které právně mohou býti předmětem exekuce, tedy pouze věci, které jsou v době exekuce vlastnictvím exekutovým a které nejsou z exekuce vyloučeny (§ 37 a 39 ex. ř.). Odstranění věcí ve vlastnictví exekutově nejsoucích aneb exekuci nepodléhajících (§ 250 ex. ř.) aneb z exekuce vyloučených (§ 251 ex. ř.), které byly zabaveny pouze proto, že v den exekuce byly v moci dlužníkově, zakládá pouze zodpovědnost podle §u 3 zákona o maření exekuce (Löffler Ö. R. č. 64/1910 Singer z r. 1914 II. str. 530, 533 a Stoss z r. 1913 str. 369). V tomto případě, pokud se jednalo o předměty ku provozování živnosti řeznické, měl nalézací soud se zřetelem na to, že obžalovaný provozoval živnost řeznickou, zkoumati a zjišťovati, zda předměty, na něž byla exekuce vedena a jichž odstranění případně znehodnocení se obžalovanému za vinu klade, byly z exekuce vyňaty (§ 251 čís. 6 ex. ř. ve znění dle článku VIII. čís. nař. čís. 118/1914 ř. zák.). Tím spíše však měl nalézací soud zkoumati a